

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

5. aprill 2017¹

Apellatsioonkaebus — Euroopa Liidu kaubamärk — Kehtetuks tunnistamise menetlus — Määrus (EÜ) nr 207/2009 — Artikli 8 lõige 4 — Artikli 65 lõiked 1 ja 2 — Sõnamärk LAGUIOLE — Kehtetuks tunnistamise taotlus, mis põhineb siseriikliku õiguse alusel omandatud varasemal õigusel — Siseriikliku õiguse kohaldamine EUIPO poolt — Liidu kohtu ülesanne

Kohtuasjas C-598/14 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 22. detsembril 2014 esitatud apellatsioonkaebus,

Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO), esindaja: A. Folliard-Monguiral,

apellant,

teised menetlusosalised:

Gilbert Szajner, elukoht Saint-Maur-des-Fossés (Prantsusmaa), esindaja: *avocate* A. Sam-Simenot,

hageja esimeses kohtuastmes,

Forge de Laguiole SARL, asukoht Laguiole (Prantsusmaa), esindaja: *avocate* F. Fajgenbaum,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja president M. Ilešič, kohtunikud A. Prechal (ettekandja), A. Rosas, C. Toader ja E. Jarašiūnas,

kohtujurist: J. Kokott,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 1. detsembri 2016. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

¹ — Kohtumenetluse keel: prantsuse.

otsuse

- 1 Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO) palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 21. oktoobri 2014. aasta otsuse Szajner *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Forge de Laguiole (LAGUIOLE) (T-453/11, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2014:901), millega Üldkohus tühistas osaliselt EUIPO esimese apellatsioonikoja 1. juuni 2011. aasta otsuse (asi R 181/2007-1), mis käsitleb vastulausemenetlust Forge de Laguiole SARLi ja Gilbert Szajner' vahel (edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Määrus (EÜ) nr 207/2009

- 2 Nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrus (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146) kodifitseeriti nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 207/2009 Euroopa Liidu kaubamärgi kohta (ELT 2009, L 78, lk 1). Määruse nr 40/94 artiklid 8, 52 ja 63 on nüüd sisuliste muudatusteta vastavalt määruse nr 207/2009 artiklid 8, 53 ja 65.
- 3 Määruse nr 207/2009 artikli 8 lõige 4 sätestab:

„Registreerimata kaubamärgi või mõne muu ulatuslikumalt kui kohaliku tähtsusega kaubanduses kasutatava tähise omaniku vastuseisu korral ei registreerita taotletavat kaubamärki, kui selle tähise suhtes kohaldatavate [liidu] või liikmesriigi õigusaktide kohaselt ja nendega ette nähtud ulatuses:

- a) on õigused kõnealusele tähisele omandatud enne [ELi] kaubamärgi registreerimise taotluse kuupäeva või [ELi] kaubamärgi registreerimise taotluses nõutud prioriteedikuupäeva;
- b) annab kõnealune tähis omanikule õiguse keelata hilisema kaubamärgi kasutamine.“

- 4 Määruse nr 207/2009 artikli 53 lõike 1 punkt c näeb ette:

„[ELi] kaubamärk tunnistatakse kehtetuks ametile esitatud taotluse või rikkumise suhtes algatatud menetluses esitatud vastuhagi põhjal, kui:

[...]

- c) on olemas artikli 8 lõikes 4 osutatud varasem õigus ja kui nimetatud lõikes osutatud tingimused on täidetud.“

- 5 Määruse nr 207/2009 artikli 65 lõigete 1 ja 2 kohaselt:

„1. Kaebusi käsitlevate apellatsioonikodade otsuste peale võib Euroopa Kohtule esitada kaebuse.

2. Kaebuse aluseks võib olla pädevuse puudumine, olulise menetlusnormi rikkumine, [EL toimimise lepingu], käesoleva määruse või nende rakendusnormide rikkumine või võimu kuritarvitamine.“

Rakendusmäärus

- 6 Komisjoni 13. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 2868/95, millega rakendatakse nõukogu määrus (EÜ) 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta, (EÜT 1995, L 303, lk 1, ELT eriväljaanne 17/01, lk 189; edaspidi „rakendusmäärus“) eeskirja 37 punkti b alapunkt iii näeb ette:

„Ametile esitatav [ELi kaubamärgi] tühistamise või kehtetuks tunnistamise taotlus sisaldab järgmisi andmeid:

[...]

b) aluste kohta, millele taotlus tugineb,

[...]

- iii) määruse [nr 207/2009] artikli [53] kohase taotluse puhul kehtetuks tunnistamise taotluse aluseks oleva õiguse üksikasjad ja üksikasjad, mis näitavad, et taotleja on varasema õiguse omanik määruse [nr 207/2009] artikli [53] kohaselt või et tal on siseriiklike õigusaktide kohaselt õigus neid õigusi endale nõuda.“

Prantsuse õigus

- 7 Prantsuse intellektuaalomandi seadustiku (Code de la propriété intellectuelle; edaspidi „CPI“) artikkel L. 711-4 on sõnastatud järgmiselt:

„Kaubamärgina ei või kasutusele võtta tähist, mis rikub varasemaid õigusi, eelkõige:

[...]

b) ärinime, kui avalikkuse seisukohalt on olemas segiajamise tõenäosus;

[...]“.

- 8 CPI artikkel L. 714-3 näeb ette:

„Kohtuotsusega tunnistatakse kehtetuks sellise kaubamärgi registreering, mis ei vasta artiklite L. 711-1–L. 711-4 nõuetele.

[...]

Artikli L. 711-4 alusel saab kehtetuks tunnistamist taotleda ainult varasema õiguse omanik. Tema hagiavaldus ei ole vastuvõetav juhul, kui kaubamärgitaotlus esitati heauskselt ja varasema õiguse omanik talus kaubamärgi kasutamist viie aasta jooksul.

Kehtetuks tunnistamise otsus on lõplik.“

Vaidluse taust ja vaidlusalune otsus

- 9 Üldkohus võttis vaidluse tausta kokku alljärgnevalt:

„1 [...] [G. Szajner’le] kuulub [ELi sõnamärk] LAGUIOLE, mille taotlus esitati [...] 20. novembril 2001 ja mille [EUIPO] registreeris 17. jaanuaril 2005 [...] määruse [nr 40/94 (kodifitseeritud määrusega nr 207/2009)] alusel.

2 Kaubad ja teenused, mille jaoks kaubamärk LAGUIOLE on registreeritud, kuuluvad [...] 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassidesse 8, 14, 16, 18, 20, 21, 28, 34 ja 38 [...]

[...]

3 [...] Forge de Laguiole SARL esitas 22. juulil 2005 määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 1 punkti c ning artikli 8 lõike 4 (nüüd määruse nr 207/2009 artikli 53 lõike 1 punkt c ja artikli 8 lõige 4) alusel kaubamärgi LAGUIOLE osaliselt kehtetuks tunnistamise taotluse.

4 Kehtetuks tunnistamise taotlus põhines ärinimel Forge de Laguiole, mida [see äriühing] kasutas tegevuse „igat liiki nugade, lõikeriistade, lauakattesse kuuluvate kinke- ja mälestusesemete tootmine ja müük“ jaoks. [Forge de Laguiole SARLi] sõnul annab see ulatuslikuma kui kohaliku tähtsusega ärinimi talle Prantsuse õigusnormide alusel õiguse keelata hilisema kaubamärgi kasutamine.

5 [Osalise k]ehtetuks tunnistamise taotlus hõlmas kõiki eespool punktis 2 loetletud kaupu ja teenuseid.

6 [EUIPO t]ühistamisosakond lükkas kehtetuks tunnistamise taotluse 27. novembri 2006. aasta otsusega tagasi.

7 [Forge de Laguiole SARL] esitas 25. jaanuaril 2007 määruse nr 40/94 artiklite 57–62 (nüüd määruse nr 207/2009 artiklid 58–64) alusel [EUIPO-le] tühistamisosakonna otsuse peale kaebuse.

8 [EUIPO] esimene apellatsioonikoda rahuldab [vaidlusaluse otsusega] kaebuse osaliselt ning tunnistab kaubamärgi LAGUIOLE kehtetuks klassidesse 8, 14, 16, 18, 20, 21, 28 ja 34 kuuluvate kaupade osas. Kaebus lükati tagasi klassi 38 kuuluvate teenuste osas.

9 Eelkõige otsustas apellatsioonikoda, et Prantsuse kohtupraktika põhjal on ärinimi põhimõtteliselt kaitstud ettevõtja põhikirjajärgse tegevusalaga hõlmatud mis tahes tegevuse osas, kuid kaitse on siiski piiratud tegeliku konkreetse tegevusega juhtudel, kui ettevõtja põhikirjajärgne tegevusala on sõnastatud ebatäpselt või kui tegevus ei ole sellega hõlmatud. Käesoleval juhul on [Forge de Laguiole SARLi] põhikirjajärgne tegevusala sõnastatud piisavalt täpselt tegevuse „igat liiki nugade, lõikeriistade tootmine ja müük“ osas. Kuigi apellatsioonikoda möönis, et „lauakattesse kuuluvate kinke- ja mälestusesemete tootmine ja müük“ ei ole sõnastatud täpselt, lisas ta, et taotleja ärinime tuleb kaitsta vähemalt nendes sektorites, milles ettevõtja tegelikult tegutses enne kaubamärgi LAGUIOLE taotluse esitamist.

10 Sellega seoses leidis apellatsioonikoda, et [Forge de Laguiole SARL] on tõendanud, et enne kaubamärgi LAGUIOLE taotluse esitamist oli tema äritegevuseks „lauakatte- ja sisustusesemetega“, veinisektoriga seotud toodetega, lõikeriistadega, suitsetajatele, golfimängijatele ja jahimeestele ning vaba aja veetmiseks mõeldud toodetega ja muude aksessuaaridega kauplemine. Seevastu ei pidanud apellatsioonikoda [Forge de Laguiole SARLi poolt] tõendatuks äritegevust seoses luksusesemetega ja reisikaupadega, mis pealegi ei ole ettevõtja põhikirjajärgse tegevusalaga hõlmatud. Lõpuks asus apellatsioonikoda seisukohale, et peale klassi 38 kuuluvate sideteenuste asetuvad kõik asjaomase kaubamärgiga hõlmatud tooted [Forge de Laguiole SARLi] tegevussektoritesse või nendega seotud tegevussektoritesse.

[...]“.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 10 G. Szajner esitas vaidlusaluse otsuse tühistamise nõudes hagi, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 8. augustil 2011 ning milles ta esitas ühe ainsa väite, et on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 53 lõike 1 punkti c koostoimes selle määruse artikli 8 lõikega 4.
- 11 Üldkohus nõustus selle ainsa väitega ja tühistas vaidlusaluse otsuse seetõttu, et EUIPO apellatsioonikoda tuvastas segiajamise tõenäosuse ärinime „Forge de Laguiole“ ja kaubamärgi LAGUIOLE vahel muude kaupade osas kui need, mis vastasid tegelikult selle ärinime all vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse kuupäeva seisuga toimunud tegevusele. Ülejäänud osas jättis Üldkohus hagi rahuldamata.
- 12 Eelkõige märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 23–25, et G. Szajner' poolt tõendina esimest korda suulises menetluses esitatud Cour de cassation'i (Prantsusmaa) 10. juuli 2012. aasta otsus (nr 08-2012.010; edaspidi „10. juuli 2012. aasta kohtuotsus“) on vastuvõetav, kuna CPI artikli L. 711-4 kohaldamist EUIPO poolt võib Üldkohus kontrollida liikmesriigi kohtu sellise otsuse alusel, mis on EUIPO otsusest hilisem ja millele menetluspool tugineb.
- 13 Seoses sellega tõdes Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 43–50, et ärinime kaitse ulatuse määrab kindlaks „ettevõtja reaalne tegevus ja mitte selline tegevus, mis on välja toodud selle ettevõtja põhikirjajärgse tegevusala raames“, nagu otsustas Cour de cassation 10. juuli 2012. aasta kohtuotsuses. Üldkohtu sõnul on see kohtuotsus asjakohane CPI artikli L. 711-4 kohaldamist puudutavates kohtuvaidlustes, kuigi on tehtud erinevas kontekstis. Üldkohus märkis, et tähtsust ei oma asjaolu, et kõnealune kohtuotsus võeti vastu pärast vaidlusaluse otsuse tegemist, kuna see kohtuotsus üksnes „selgitab vaidlusalust õigusküsimust“, ja et igal juhul kohaldub ümbervaataav kohtupraktika tagasiulatuvalt olemasolevate olukordade suhtes.
- 14 Selle põhjal tegi Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 51 järelduse, et ärinime „Forge de Laguiole“ kaitse hõlmab ainult reaalselt tegevust selle nime all vaidlusaluse kaubamärgi taotluse esitamise kuupäeva, 20. novembri 2001. aasta seisuga.
- 15 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 78 märgib Üldkohus, et Prantsuse kohtupraktika kohaselt sõltub segiajamise tõenäosusele antav hinnang mitmest tegurist, mille hulka kuulub asjaomaste tähiste (visuaalne, foneetiline ja kontseptuaalne) sarnasus, tähistega hõlmatud majandussektorite sarnasus ja varasema tähise nõrgem või tugevam eristusvõime.
- 16 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 166 kinnitas Üldkohus, et arvestades ühelt poolt vastandatud tähiste sarnasust ja teiselt poolt poolte tegevussektorite sarnasust, esineb segiajamise tõenäosus seoses klassi 8 kuuluvate „käsi-tööriistade ja käsi-töövahendite, lusikate, saagide, habemenugade, žiletiterade raseerimistarvete, küüneviilide ja küünetangide, küünelõikurite, maniküüritarvete komplektidega“, klassi 16 kuuluvate „paberinugadega“, klassi 21 kuuluvate „korgitseride ja pudeliavajatega“ ja „habemeajamispiintslite, tualett-tarvetega“ ning klassi 34 kuuluvate „sigarilõikuritega“ ja „piibuorkidega“. Üldkohus tühistas EUIPO apellatsioonikoja otsuse osas, milles tuvastati segiajamise tõenäosus seoses muude kaupadega.

Poolte nõuded

- 17 EUIPO palub tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja mõista kohtukulud välja G. Szajner'lt.
- 18 Forge de Laguiole SARL (edaspidi „Forge de Laguiole“) palub Euroopa Kohtul rahuldada kõik EUIPO apellatsioonkaebuse nõuded.

19 G. Szajner palub:

- tunnistada EUIPO ja Forge de Laguiole'i kõik väited ja nõuded vastuvõetamatuks;
- teise võimalusena tunnistada need põhjendamatuks;
- jätta apellatsioonkaebus rahuldamata;
- tuvastada, et vaidlustatud kohtuotsuse tühistamiseks puudub alus, ja
- mõista kohtukulud välja EUIPO-lt.

Apellatsioonkaebus

- 20 Apellatsioonikaebuse põhjendamiseks esitab EUIPO kaks väidet, millest esimese kohaselt on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 65 lõiget 2 ja teise kohaselt selle määruse artikli 8 lõiget 4 koostoimes CPI artikliga L. 711-4.
- 21 G. Szajner' peamine argument on, et EUIPO apellatsioonkaebus ja Forge de Laguiole'i nõuded on vastuvõetamatud. Teise võimalusena väidab ta, et selle apellatsioonikaebuse põhjendamiseks esitatud väited tuleb põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Vastuvõetavus

- 22 G. Szajner väidab, et apellatsioonkaebus on vastuvõetamatu, sest EUIPO-l puudub kaebeõigus. Eelkõige on see, kui EUIPO on apellatsioonimenetluses nii otsuse tegija kui ka kaebuse esitaja, ilmselgelt vastuolus kohtu sõltumatuse, erapooletuse ja neutraalsuse ning õiguspärase ootuse põhimõtetega ning seega rikub ka õigust õiglasele menetlusele. Igal juhul on G. Szajner' väitel apellatsioonkaebus vastuvõetamatu, kuna esiteks ei mõjuta vaidlustatud kohtuotsus otseselt EUIPO huve ja teiseks muudavad tema poolt 10. juuli 2012. aasta kohtuotsusega seoses esitatud väited kohtuvaidluse eset.
- 23 Seoses sellega tuleb esiteks meelde tuletada, et vastavalt Üldkohtu kodukorra artiklile 172 on Euroopa Kohtule EUIPO apellatsioonikoja otsuse peale esitatud hagi esitatud EUIPO kui kostja vastu. Lisaks näeb Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 teine lõik ette, et otsuse võib edasi kaevata iga pool, kelle nõue on osaliselt või tervikuna rahuldamata jätud, kuid menetlusse astujad, välja arvatud liikmesriigid ja liidu institutsioonid, võivad otsuse edasi kaevata üksnes juhul, kui Üldkohtu otsus neid otseselt mõjutab.
- 24 Kuna käesoleva juhtumi puhul oli EUIPO esimeses kohtuastmes kostja, mitte menetlusse astuja, ja kuna tema nõuded jäeti osaliselt rahuldamata, siis on tal vaieldamatult õigus ja põhjendatud huvi esitada apellatsioonkaebus ning seetõttu ei pea EUIPO tõendama, et Üldkohtu otsus mõjutab teda otseselt.
- 25 Eeltoodust nähtub samuti, et vastupidi G. Szajner' väitele ei ole EUIPO mingil moel „nii otsuse tegija kui ka kaebuse esitaja rollis“.
- 26 Teiseks tuleb meelde tuletada, et nagu juba öeldud käesoleva otsuse punktis 9, oli Prantsuse õiguse tõlgendus pooltevahelise vaidluse ese juba EUIPO apellatsioonikoja menetluses. Seega ei laienda 10. juuli 2012. aasta kohtuotsuse kohta esitatud EUIPO argumendid EUIPO apellatsioonikoja menetluses poolte vahel toimunud vaidluse eset.
- 27 Seega tuleb G. Szajner' väide EUIPO apellatsioonikaebuse vastuvõetamatuse kohta tagasi lükata.

Forge de Laguiole'i nõuete vastuvõetavus

- 28 G. Szajner väidab, et Forge de Laguiole'i nõuded ei ole vastuvõetavad, kuna vastuolus Euroopa Kohtu kodukorra artiklis 174 sätestatuga ei nõua Forge de Laguiole lihtsalt EUIPO apellatsioonkaebuse täielikku või osalist rahuldamist või rahuldamata jätmist, vaid nende ese on vastuapellatsioonkaebus, mis mainitud kodukorra artikli 176 kohaselt tuleb esitada eraldi dokumendina.
- 29 Ent Forge de Laguiole'i vastusest apellatsioonkaebusele nähtub selgelt, et see on esitatud EUIPO nõuete toetuseks, ning seega on selle äriühingu nõue, et apellatsioonkaebus rahuldataks.
- 30 Sellest järeldub, et G. Szajner' esitatud väide Forge de Laguiole'i nõuete vastuvõetamatuse kohta tuleb samuti tagasi lükata.

Esimene väide, mille kohaselt on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 65 lõiget 2

Poolte argumendid

- 31 EUIPO esimese väite kohaselt, mida toetab Forge de Laguiole, eiras Üldkohus EUIPO apellatsioonikodade otsuste õiguspärasuse kontrolli ulatust, andes hinnangu 10. juuli 2012. aasta kohtuotsusele, vaatamata sellele, et see oli asjassepuutuvast apellatsioonikoja otsusest hilisem.
- 32 Selles küsimuses väidab EUIPO, et vaidlusaluse otsuse päeva seisuga tulenes Prantsuse kohtupraktika Cour de cassation'i 21. mai 1996. aasta otsusest (nr 94-16531; edaspidi „21. mai 1996. aasta kohtuotsus“), milles see kohus hilisema kaubamärgi kasutamise keelamise hagi raames arvestas taotleja põhikirjajärgset tegevusala, võtmata arvesse tema reaalselt tegevust. Kuigi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 46 kasutas Üldkohus pärast 21. mai 1996. aasta kohtuotsust tehtud Prantsuse madalama astme kohtute otsuseid kaudse tõendina selle kohta, et kohtupraktika on arenenud EUIPO apellatsioonikoja poolt kasutatuga võrreldes vastupidises suunas, ei täpsustanud Üldkohus, mis otsustega tegemist on, ning seega rikkus põhjendamiskohustust.
- 33 Kuna vaidlustatud kohtuotsuse punktis 50 Üldkohtu poolt öeldu kohaselt on 10. juuli 2012. aasta kohtuotsus „sellisena uus faktiline asjaolu“, siis ei oleks vaidlusaluse otsuse õiguspärasust tohtinud kontrollida viimasena nimetatud kohtuotsuse põhjal, millega apellatsioonikoda ei saanud arvestada.
- 34 G. Szajner' väitel otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 21–25 põhjendatult, ja 10. juuli 2012. aasta kohtuotsuse kui tõendiga tuli arvestada, ning seda eriti seetõttu, et Üldkohtus toimunud kohtuvaidlus käsitles seda kohtuotsust.

Euroopa Kohtu hinnang

- 35 Kõigepealt olgu kehtetuks tunnistamise taotleja, EUIPO pädevate talituste ja Üldkohtu vahelise ülesannete jaotuse kohta meelde tuletatud esiteks seda, et rakendusmääruse eeskiri 37 kohustab taotlejat esitama tõendid selle kohta, et siseriiklike õigusaktide kohaselt on tal õigus tugineda varasemale õigusele, mis on kaitstud siseriikliku õiguse alusel. See eeskiri paneb taotlejale kohustuse esitada EUIPO-le mitte ainult tõendid selle kohta, et ta vastab tingimustele, mis on varasema õiguse alusel liidu kaubamärgi kasutamise keelamiseks nõutavad tulenevalt siseriiklikest õigusnormidest, mille kohaldamist ta taotleb, vaid ka tõendid nende õigusnormide sisu kohta (vt selle kohta kohtuotsused, 5.7.2011, Edwin vs. Siseturu Ühtlustamise Amet, C-263/09 P, EU:C:2011:452, punktid 49 ja 50, ning 27.3.2014, Siseturu Ühtlustamise Amet vs. National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, punkt 34).

- 36 Mis teiseks puutub konkreetselt EUIPO kohustustesse, siis on Euroopa Kohus öelnud, et kui ELi kaubamärgi kehtetuks tunnistamise taotlus põhineb siseriikliku õigusnormi alusel kaitstud varasemal õigusel, siis peavad EUIPO pädevad talitused kõigepealt andma hinnangu taotleja poolt selle õigusnormi sisu tõendamiseks esitatud tõendite usaldusväärsusele ja ulatusele (kohtuotsused, 5.7.2011, Edwin *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, C-263/09 P, EU:C:2011:452, punkt 51, ja 27.3.2014, Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, punkt 35). Lisaks olgu öeldud, et kuna EUIPO pädeva talituse otsuse tulemusel võib kaubamärgiomanik jääda saadud õigusest ilma, siis peab selle otsuse ulatusest tingimata nähtuma, et selle vastu võtnud talituse ülesanne ei ole olnud pelgalt kehtetuks tunnistamise taotleja esitatud siseriikliku õiguse paikapidavuse kinnitamine (kohtuotsus, 27.3.2014, Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, punkt 43).
- 37 Kolmandaks on Üldkohtul määruse nr 207/2009 artikli 65 lõigete 1 ja 2 alusel pädevus täies ulatuses kontrollida seda, kas taotleja poolt enda kaitseks esitatud siseriiklike õigusnormide sisu tõendamiseks esitatud tõenditele EUIPO poolt antud hinnang on õiguspärane (vt selle kohta kohtuotsused, 5.7.2011, Edwin *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, C-263/09 P, EU:C:2011:452, punkt 52, ja 27.3.2014, Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, punkt 36).
- 38 Kuna siseriikliku õiguse kohaldamine võib asjaomases menetluslikus kontekstis kaasa tuua selle, et ELi kaubamärgi omanik jääb oma õigusest ilma, siis lisaks ei tohi Üldkohtul mingil juhul puududa tegelik võimalus teostada tõhusat kontrolli näiteks selle tõttu, et esitatud dokumentides on võimalikke lünki. Sel eesmärgil peab Üldkohtul seega olema pädevus kontrollida lisaks esitatud dokumentidele ka nende õigusnormide sisu, kohaldamise tingimusi ja ulatust, millele kehtetuks tunnistamise taotleja tugineb. Järelikult peab Üldkohus õiguspärasust kontrollima kooskõlas tõhusa kohtuliku kaitse põhimõttest tulenevate nõuetega (kohtuotsus, 27.3.2014, Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, punkt 44).
- 39 Järgmiseks tuleb tähelepanu juhtida asjaolule, et EUIPO ja Üldkohus peavad kontrollimisel lähtuma nõudest tagada määruse nr 207/2009 kasulik mõju, milleks on ELi kaubamärgi kaitse kindlustamine (kohtuotsus, 27.3.2014, Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, punkt 40).
- 40 Ent nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 49, kui Üldkohus peaks piirduma sellega, et ta kohaldab siseriiklikku õigust nii, nagu seda tõlgendasid siseriiklikud kohtud apellatsioonikoja otsuse tegemise kuupäeval, võiks see viia ELi kaubamärgi registreerimisest keeldumiseni või selle kehtetuks tunnistamiseni, olgugi et asjakohane siseriiklik õigusnorm ei anna Üldkohtu otsuse tegemise ajal selleks mingit alust.
- 41 Selline tulemus oleks vastuolus mitte ainult nõudega tagada määruse nr 207/2009 kasulik mõju, mida on meenutatud käesoleva otsuse punktis 39, vaid ka tõhusa õiguskaitse põhimõttega, kuna Üldkohtult võetakse tegelik võimalus kontrollida tõhusalt ja täielikult õiguspärasust, mida on käsitletud käesoleva otsuse punktides 37 ja 38.
- 42 Sellest tuleneb, et Üldkohus peab siseriikliku õigusega antava kaitse hindamiseks kohaldama siseriiklikku õigusnormi nii, nagu seda tõlgendavad otsuse tegemise ajal liikmesriigi kohtud. Järelikult peab tal olema võimalus arvestada liikmesriigi kohtu otsusega, mis on tehtud hiljem kui EUIPO apellatsioonikoja otsus.
- 43 Vastab tõele, et kui Üldkohus võtab arvesse liikmesriigi kohtu otsust, mis on tehtud hiljem kui EUIPO apellatsioonikoja otsus, siis võib ta sellest tulenevalt anda hinnangu siseriiklikule õigusnormile, mis erineb apellatsioonikoja omast. Kuna aga apellatsioonikoja poolt siseriiklikule õigusnormile antud hinnangu õiguspärasust kontrollib Üldkohus täies ulatuses, siis ei saa pärast apellatsioonikoja otsuse vastuvõtmist ilmsiks tulnud asjaolu, et see otsus põhineb siseriikliku õiguse vääral tõlgendusel, takistada tehtud vea kõrvaldamist, nagu tõdeb kohtujurist oma ettepaneku punktis 53.

- 44 Seda järeldust ei sea kahtluse alla kohtupraktika, mille kohaselt esiteks peab Üldkohus üldjuhul, kasutades EUIPO apellatsioonikoja otsuse aluseks olevaid andmeid, tegema otsuse, mille pidanuks tegema see apellatsioonikoda, teiseks saab Üldkohus tühistada või muuta edasikaevatud otsust vaid siis, kui selle otsuse tegemise ajal esines mõni määruse nr 207/2009 artikli 65 lõikes 2 ette nähtud tühistamise või muutmise alustest, ja kolmandaks ei tohi Üldkohus tühistada või muuta asjaomast otsust põhjustel, mis tulevad ilmsiks pärast selle kuulutamist (vt selle kohta kohtuotsused, 5.7.2011, *Edwin vs. Siseturu Ühtlustamise Amet*, C-263/09 P, EU:C:2011:452, punktid 71 ja 72, ning 26.10.2016, *Westermann Lernspielverlage vs. EUIPO*, C-482/15 P, EU:C:2016:805, punkt 27 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 45 Kuigi see põhimõte on ulatuselt lai ja eelkõige keelab Üldkohtul muu hulgas tühistada või muuta EUIPO apellatsioonikoja otsust selliste faktiliste asjaolude põhjal, mis on tulnud ilmsiks pärast vastava otsuse vastuvõtmist, või kohaldades selle otsuse vastuvõtmise ajaks veel jõustumata materiaalõigusnorme, ei keela see Üldkohtul määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 4 kohaldamist puudutavates kohtuvaidlustes arvesse võtta seda, kuidas on arenenud EUIPO apellatsioonikojas käsitletud siseriikliku õigusnormi tõlgendamine liikmesriigi kohtutes. Nimelt kuulus see siseriiklik õigusnorm nende asjaolude hulka, mis esitati apellatsioonikoja hindamiseks, ja selle õigusnormi apellatsioonikoja poolt kohaldamise õiguspärasust kontrollib nimetatud määruse artikli 65 lõike 2 alusel täies ulatuses Üldkohus (vt selle kohta kohtuotsus, 27.3.2014, *Siseturu Ühtlustamise Amet vs. National Lottery Commission*, C-530/12 P, EU:C:2014:186, punktid 36–38).
- 46 Kuid siiski on Üldkohtu poolt liikmesriigi kohtu sellise otsuse arvessevõtmine, mis on tehtud pärast EUIPO otsust, Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 47 ette nähtud õiguse õiglasele menettlusele osaks olevast võistlevuse põhimõttest tulenevalt allutatud tingimusele, et sarnaselt käesoleva juhtumiga on pooltel võimalus esitada Üldkohtus enda seisukohad asjasse puutuva siseriikliku otsuse kohta (vt selle kohta kohtuotsus, 27.3.2014, *Siseturu Ühtlustamise Amet vs. National Lottery Commission*, C-530/12 P, EU:C:2014:186, punktid 52–54).
- 47 Mis lõpuks puutub põhjendamiskohustuse väidetavasse rikkumisse, siis tuleb tõdeda, et Üldkohtu poolt arvesse võetud Prantsuse õigusnormide osas tugines Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 44 10. juuli 2012. aasta kohtuotsusele hinnangut andes ainuüksi viimati nimetatud kohtuotsuse sõnastusele.
- 48 Kuigi Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 46, et Prantsuse madalama astme kohtute otsustuspraktika võimaldas – ühtsuse puudumisele vaatamata – teha enne 10. juuli 2012. aasta otsuse kuulutamist järelduse, et ärinime kaitse piirdub asjaomase äriühingu reaalse tegevusega, nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 43–45 siiski, et Üldkohus tugines vaidlusaluse otsuse õiguspärase hindamisel selle varasema kohtupraktika asemel 10. juuli 2012 kohtuotsusele ning põhjendas sellist hinnangut piisavalt.
- 49 Seega ei saa võtta seisukohta, et Üldkohus jättis endal lasuva otsuste põhjendamise kohustuse täitmata.
- 50 Eeltoodud kaalutlustest järelduvalt tuleb lükata apellatsioonkaebuse esimene väide tagasi põhjendusel, et Üldkohtu poolt 10. juuli 2012. aasta kohtuotsuse arvessevõtmine ei kujutanud endast määruse nr 207/2009 artikli 65 lõike 2 rikkumist.

Teine väide, et rikutud on määruse nr 207/2009 artikli 8 lõiget 4 koostoimes CPI artikliga L. 711-4

- 51 Apellatsioonkaebuse teine väide koosneb kahest osast.

Teise väite esimene osa, mis käsitleb 10. juuli 2012. aasta kohtuotsuse moonutamist

– Poolte argumendid

- 52 Teise väite esimeses osas heidab EUIPO, keda toetab Forge de Laguiole, Üldkohtule ette seda, et viimane moonutas 10. juuli 2012. aasta kohtuotsust.
- 53 EUIPO väitel andis Üldkohus 10. juuli 2012. aasta kohtuotsusele tähenduse, mida sellel ilmselgelt ei olnud, sedastades vaidlustatud kohtuotsuse punktis 44, et 10. juuli 2012. aasta kohtuotsuses ei tõlgendanud Cour de cassation CPI artiklit L. 711-4, märkides samas, et viimati nimetatud kohtuotsuse lõigu, mille kohaselt „ärinimi on kaitstud ainult ettevõtja reaalse tegevuse osas ja mitte sellise tegevuse osas, mis on välja toodud selle ettevõtja põhikirjajärgse tegevusala raames“ sõnastusest ega faktilisest või menetluslikust kontekstist ei tulene ühtki piirangut, mille alusel võiks asuda seisukohale, et seda kohaldatakse ainult selle kohtuotsuse aluseks olnud faktilistel asjaoludel ja et seda võib seega kohaldada analoogia alusel CPI artikli L. 711-4 tõlgendamiseks. EUIPO seisukoha järgi tuvastatakse asjaomase kohtuotsuse viidatud lõigus ainult asjaolu, et äriühingu poolt kõnealuse kaubamärgi taotluse esitamine oli õigusvastane, mitte selle äriühingu ärinime kaitse ulatus seoses hilisema kaubamärgiga. CPI artikli L. 711-4 punkt b eeldab aga segiajamise tõenäosuse „tulevikku suunatud analüüsi“, mille raames võib jätta arvesse võtmata vastandatud kaubamärkide, sealhulgas varasema ärinime konkreetset kasutamistingimused, sest ärinime kaitse ulatuse piiramine üksnes konkreetset toimuva tegevusega ei ole nõutav pelgalt potentsiaalse vastandumise korral.
- 54 Forge de Laguiole lisab veel, et kuna 10. juuli 2012. aasta kohtuotsusega jäeti edasikaebus läbi vaatamata, see tähendab tegemist on kohtuotsusega, millega jäetakse jõusse apellatsioonimenetluses tehtud otsus, siis ei saa see Prantsuse õiguse kohaselt olla reeglilt loov kohtuotsus.
- 55 G. Szajner' väitel on EUIPO seisukoht, nagu puudutaks 10. juuli 2012. aasta kohtuotsus ainult pettuslikke kaubamärgi taotlusi, vastuolus nii sellest kohtuotsusest varasema kohtupraktikaga kui ka selle tõlgendusega Prantsuse õigusteoorias, mis osutab ühehäälelele nõustumisele selle kohtuotsuse üldkohaldatavusega.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 56 Kõigepealt tuleb meelde tuletada, et apellatsioonimenetluses on Euroopa Kohtul õigus hinnata nende Üldkohtu järelduste kontrollimisel, mis puudutavad asjaomast siseriiklikku õigust, talle esitatud dokumentide ja muude tõendite alusel eelkõige seda, kas Üldkohus on moonutanud asjaomaste siseriiklike õigusnormide või sellega seotud kohtupraktika või õigusdoktriine puudutavate teoste sõnastust, ja veel seda, kas Üldkohus on nende tõendite kohta teinud järeldusi, mis on ilmselgelt nende sisuga vastuolus, ja lõpuks seda, kas Üldkohus on kõigi tõendite hindamisel käsitletava siseriikliku õiguse sisu väljaselgitamiseks omistanud mõnele neist tõenditest sellise tähenduse, mis ei sobi kokku muude tõenditega niivõrd, kui võrd see tuleneb ilmselgelt toimikus esitatud dokumentidest (kohtuotsus, 5.7.2011, Edwin vs. Siseturu Ühtlustamise Amet, C-263/09 P, EU:C:2011:452, punkt 53).
- 57 Seega peab Euroopa Kohus kontrollima, kas EUIPO argumendid puudutavad neid vigu, mille Üldkohus tegi oma järeldustes asjaomase siseriikliku õiguse kohta, mida Euroopa Kohus võib kontrollida käesoleva kohtu otsuse eelmises punktis esitatud kaalutluste alusel (vt selle kohta kohtuotsus, 5.7.2011, Edwin vs. Siseturu Ühtlustamise Amet, C-263/09 P, EU:C:2011:452, punkt 54).
- 58 Käesoleval juhul märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 44, et 10. juuli 2012. aasta kohtuotsuse aluseks olnud kohtuasjas ei olnud tegemist CPI artikli L. 711-4 alusel esitatud hagiga, vaid kaubamärgi kehtetuks tunnistamise nõudega selle pettusega taotlemise põhjendusel ning ebaausa konkurentsi valdkonda asetuva nõudega.

- 59 Nagu Üldkohus samuti selles punktis tõdes, ei osuta 10. juuli 2012. aasta otsuses miski sellele, et Cour de cassation'i eesmärk oli piirata ärinime kaitse ulatust käsitlevate hinnangute paikapidavust ainult selle kohtuotsuse aluseks olnud konkreetsete asjaoludega. Nimetatud kohus sõnastas eelmainitud hinnangu hoopis hagi esimese väite – mis põhines just nimelt CPI artikli L. 711-4 punktil b – tagasi lükkamise raames. Seega ei saa nõustuda EUIPO argumendiga, et see hinnang ei ole nimetatud sätte kohaldamisel asjakohane.
- 60 Lisaks väidab EUIPO, et Cour de cassation võttis arvesse ärinime omaniku reaalselt tegevust, selleks et kontrollida talle esitatud teist väidet ebaausa konkurentsi kohta, mis eeldab tegelikku konkurentsi asjaomaste ettevõtjate vahel.
- 61 Siiski nähtub 10. juuli 2012. aasta kohtuotsusest ilmselgelt esiteks see, et esitati hinnang, mille kohaselt „ärinimi on kaitstud ainult ettevõtja reaalse tegevuse osas ja mitte sellise tegevuse osas, mis on välja toodud selle ettevõtja põhikirjajärgse tegevusala raames“, vastates hagi esimesele väitele, mis põhines selle kohtuotsuse aluseks olnud kohtuasjas käsitletud kaubamärgi pettusega taotlemisel, ja teiseks see, et Cour de cassation tugines asjaomase ettevõtja reaalsele tegevusele, kui ta vastas nii esimesele kui ka teisele, ebaausat konkurentsi käsitlevale hagi väitele.
- 62 Neid kaalutlusi arvestades ei ole ilmselge, et Üldkohus moonutas 10. juuli 2012. aasta kohtuotsust.
- 63 Seda järeldust ei sea kahtluse alla Forge de Laguiole'i argument, et kõnealune kohtuotsus ei ole „reeglit loov“ kohtuotsus. Arvestades Euroopa Kohtu poolt apellatsioonkaebuse raames läbi viidava kontrolli põhimõtteid ning näiteks käesoleva kohtuotsuse punktides 56 ja 57 meenutatud Üldkohtu järeldusi kohaldatava siseriikliku õiguse kohta, ning kuna Euroopa Kohtu ülesanne ei ole kindlaks teha, kas kõnealuse kohtuotsuse puhul on tegemist „reeglit loova“ kohtuotsusega, siis piisab, kui tõdeda, et seda sama kohtuotsust arvestades ei ole Üldkohus selle kohtuotsuse sisu ilmselgelt valesti mõistnud.
- 64 Järelikult tuleb teise väite esimene osa tagasi lükata.

Teise väite teine osa, mille kohaselt rikkus Üldkohus õigusnormi, võttes Forge de Laguiole'i tegevussektorite kindlaksmääramisel arvesse üksnes toodete laadi

– Poolte argumendid

- 65 Teise väite teises osas vaidlustab EUIPO, keda toetab Forge de Laguiole, need kriteeriumid, millele Üldkohus tugines nimetatud ettevõtja tegevussektorite kindlaksmääramisel. Sellega seoses väidab EUIPO, et kuigi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 32 otsustas Üldkohus, et vastus küsimusele, kas ja kui, siis millisel määral võimaldab Forge de Laguiole'i ärinimi viimasel keelata G. Szajner'l kaubamärgi LAGUIOLE kasutamine, sõltub üksnes Prantsuse õigusest, määratles Üldkohus ärinime kaitse ulatuse, tuginedes vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63 ainuüksi enda praktikale, nimelt varasemate kaubamärkide kasutamist käsitlevale 13. veebruari 2007. aasta kohtuotsusele *Mundipharma vs. Siseturu Ühtlustamise Amet – Altana Pharma (RESPICUR)* (T-256/04, EU:T:2007:46), mida Üldkohus EUIPO väitel kohaldas analoogia alusel määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 4 (mis vastab määruse nr 207/2009 artikli 8 lõikele 4) tõlgendamiseks.
- 66 EUIPO leiab, et järelikult määras Üldkohus asjaomased tegevussektorid kindlaks üksnes toodete laadiga seonduva kriteeriumi alusel ning rikkus seega määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 4 – koostoimes CPI artikliga L. 711-4 – kohaldamisel õigusnormi. Nimelt väidab EUIPO, et mainitud tegevussektorite kindlaksmääramisel tuleb Prantsuse õiguse alusel arvesse võtta ka varasema ärinime omaniku turustatavate toodete otstarvet ja kasutust.
- 67 G. Szajner väidab, et Üldkohus hindas asjassepuutuvate toodete sarnasust põhjendatult nii nende laadile kui ka nende otstarbele ja kasutusele tuginedes.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

- 68 Kõigepealt tuleb kohtujuristi poolt tema ettepaneku punktis 78 öeldu eeskujul tõdeda, et Forge de Laguiole'i tegevuse kontrollimisel ei kohaldanud Üldkohus sugugi analoogia alusel üldiselt oma kohtupraktikat. Üldkohus viitas oma varasemate kaubamärkide valdkonna praktikale ainult vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63, et selgitada oma järeldust, mille kohaselt ei võimalda kahvlite turustamine tuvastada tegevust kogu „lauakatteesemete“ sektoris, vaid ainult tegevuse „söögiriistade“ valdkonnas.
- 69 Järgmiseks tuleb tõdeda, et Üldkohus ei maininud tõepoolest esialgu kriteeriume, mille abil tuleb kindlaks määrata Forge de Laguiole'i reaalsed tegevusalad, ning vaidlustatud kohtuotsuse punktis 81 osundas ta Prantsuse kohtute praktikale, millele pooled tuginesid, ainult segiajamise tõenäosuse hindamise raames.
- 70 Siiski nähtub vaidlustatud kohtuotsusest selgelt, et nende tegevusalade hindamisel võttis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 54–74 arvesse mitte üksnes asjaomaste toodete laadi, vaid ka nende otstarvet, kasutust, klientuuri ja turustuskanaleid.
- 71 Järelikult lähtub EUIPO ja Forge de Laguiole'i argumentatsioon vaidlustatud kohtuotsuse valesti tõlgendamisest.
- 72 Seega tuleb ka apellatsioonkaebuse teise väite teine osa põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.
- 73 Eespool toodud kaalutlustest kogumis järeldub, et apellatsioonkaebus ei ole põhjendatud ning tuleb seega rahuldamata jätta.

Kohtukulud

- 74 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 138 lõike 1 kohaselt, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna G. Szajner on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja EUIPO on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista EUIPO-lt.
- 75 Kodukorra artikli 184 lõike 4 kohaselt tuleb apellatsioonimenetlusse astuja Forge de Laguiole'i kohtukulud jätta tema enda kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

- 1) Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**
- 2) Mõista kohtukulud välja Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ametilt (EUIPO).**
- 3) Forge de Laguiole SARL kannab ise oma kohtukulud.**

Allkirjad